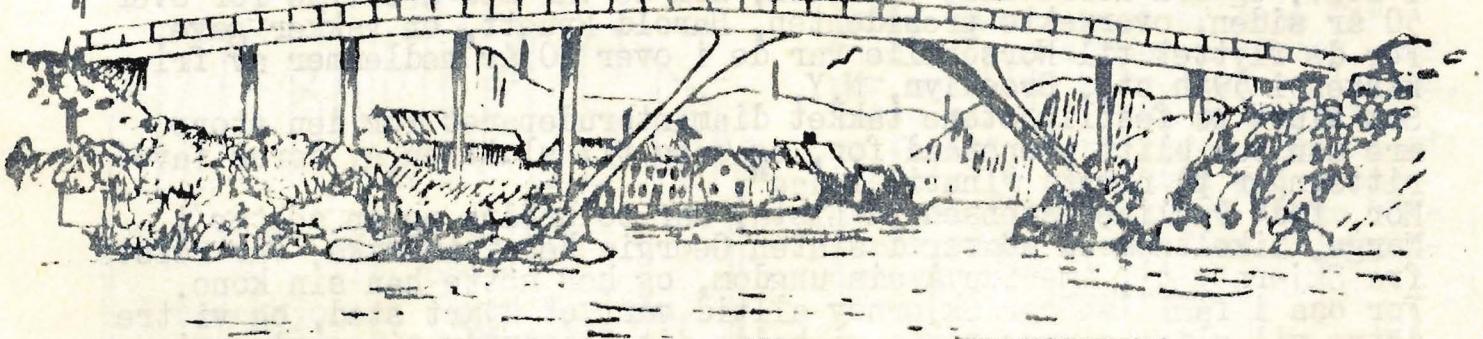

Skjernøyposten

— ORGAN FOR SKJERNØYFOLK UTE OG HJEMME —

NR. 2

VÅREN 1977

9. ÅRG.

PEDER PEDERSEN FEIRER DIAMANTBRYLLUP.

Den 20. jan. i år kunne våre foreldre, Pauline og Peder Pedersen, feire deres diamantbryllup - 60 år. Far var født på Skjernøy, og har nettopp hatt sin 85.-årsdag med besök fra Norge av hans niese Agnes Fasselund, datteren hennes Turid Tysil, og barnebarn Inge og Per Ove Tysil. Det var en stor glede å ha dem her, og vi takker for besöket.

Diamantbryllupsdagen ble höytidelig holdt ved en middag for 150 gjester i Bunker Hill Lutheran Church, Griggstown, N.J. Vi er en stor familie, bosatt rundt omkring i landet, så man kom fra fjern og nær.

Förutten vi tre dötter er det 11 barnebarn og 6 barnebarnsbarn.

Pastor Stanley Bugge fra Bunker Hill-kirken var sermonimester for anledningen. Andre som brakte hilsener og tok del i programmet var: Pastor Georg Aase (tidl. prest ved kirken), fru Harry Day, hr. John Mortensen, hr. Syvert Syvertsen, samt en del familiemedlemmer. Alle uttrykte sine lykkeönskninger og varme takk for hva Pedersens hadde betydd for dem ned gjennom årene. En spesiell sanghilsen fra mors søster, Helga, i Sunde, Norge, ble sunget og höstet stort bifall.

Videre ble et dikt av henne opplest med stor applaus.

Av det rikholdige program kan nevnes sang av "Strømsland-tvillingene", fru Harriet Nilsen og fru Rita Hunsbedt. Et dikt for dagen av fru Hunsbedt ble også opplest. Og en ualminnelig stor glede var det å höre et par sanger sunget av barnebarnsbarna, i alder 2-6 år, Meredith og Jasond Behrend og Matthew og Michael DeKok. Dernest var det sang av de fire barnebarna: Karen DeKok, Julie og Lori Olsen, samt Nanct Solberg. Og på oppfordring av diamantbrudeparet sang kirkens kor deres yndlingssang: "My God and I."

Mor og far var med å stifte Bunker Hill kirken i 1956, hvor far nå er "Elder emeritus" i kirkestyret. Han har i alle år arbeidet som

byggmester, men er for lengst gått av med pensjon. Han tok en aktiv del i byggeprosjektet av kirken, og fremdeles gir en hjelpende hånd hvor han kan. Mor er medlem av kirkens Faith & Fellowship forening, og ellers tar del i alt kirkearbeide.

Under festmiddagen ble de overrakt gaver fra slekt og venner. På vegne av kirken, overrakte styremedlem Ole Lillestølen, et kaffeservise i sølv. Og fra Norseville-kolonien, som de var med å stifte for over 50 år siden, overrakte presidenten, Harold Pruett, en vakker gave. För de flyttet til Norseville var de i over 30 år medlemmer av frikirken i 59th st., Brooklyn, N.Y.

Som slutt på festlighetene takket diamantbrudeparet for den store ære man var blitt gjenstand for, og sang til slutt en av deres favorittsanger på norsk: "Inntil i dag".

Mor, født Pauline Östensen på Lista, har to brødre og en søster i Norge, likeledes en søster i staten Georgia her i Amerika. Far reiste fra Skjernøy til Amerika i sin ungdom, og her møtte han sin kone. For oss i familien har Skjernøy alltid vært et kjært sted, og vi tre døtre vil aldri glemme turen vi hadde dit for to år siden, der vi møttes på den idylliske øya ned fettere og kusiner etter mange års fravær. -- 60-årsdagen ble en uforglemelig dag for mor og far, og håper nå de fortsett kan være friske og kjekke og nyte sitt otium i det lille stykke Norge de var med på å skape i New Jersey.

Døtrene Thelma, Esther, Doris.

NÅR STRANDNELLIKEN BLOMSTRER.

Strandnelliken er beskrevet så vakkert av en av våre Sørlandsdiktere. Den er en ekte Sørlandsblomst, den er meget nöysom og den trives best på de ytterste forblåste holmer. Der hvor intet synes mulig å gro, der klorer strandnelliken seg fast. Den står så beskjedent og lyser med sine lyserøde blomster. Den gror veldig på Skjernøy og alle de omkringliggende holmer. Kanskje best av alt synes den å trives på Ryvingen. Her opptrer den i veldige mengder. Det er mai som er blomstringstiden, selv om en nok også finner den utover sommeren. På sine steder er det som et veldig lyserødt terpe, og da er det virkelig et syn å se.

Den gror langs med veikanter, i berghyller og på alle utenkelige steder. Den trenger et minimum av jord og vann, det ser faktisk ut som den fuktige havluften er tilstrekkelig. Den blomstrer på en tid når luften er fylt av makk og terneskrik. De har for lengst begynt på sine redar, sammen med ærfugl og tjeld. - Når strandnelliken blomstrer vet vi at våren for alvor har holdt sitt inntog i skjærgården.

17. MAI.

17. mai ble her på Skjernøy feiret på tradisjonelt vis, - med tog fra Valvik og videre rundt øya til kapellet. De 2-3 siste årene har vi hatt støtte av et musikk-korps fra Bergstø, men det passet ikke slik i år. I stedet kom Holum musikk-korps og spilte for oss etter gudstjenesten. Størrelsen på toget var vel noenlunde det samme som tidligere år, men et finere 17. mai-vær har vi ikke hatt på lenge. Strålende sommervær hele dagen.

För gudstjenesten var det kranspålegging ved minnestøtta av Torgeir Berge. Kapellet var aldeles nydelig pyntet med blomsterdekorasjoner og flagg, så det var en fryd å se. Det var Ellen Herstad som også i år stod for dette. Hun var også den eneste trommeslager i toget. Etter at vi hadde vært ute og hørt på musikken, var det inn i kapellet til kaffe og kaker. Siden var det idrettsleker, blinkskyting med luftgevær, fisking av leker for barn, lykkehjul osv. Det ble også solgt brus, is og sjokolade. Til slutt var det premieutdeling og alle barn som deltok fikk premie.

SKJERNØYPOSTEN

Redaktör: Sigurd Aalvik
Tlf. 68611.

I redaksjonen: Håkon Karlsen,
Georg Walwick og Norvald
Jenssen.
Adr. Skjernøy, 4500 Mandal.
Postgirokonto 5 42 53 68.
Kontakt i U.S.A.
Christoffer Jacobsen
Adr. North Lexington RD 1,
Prattsville 12468.

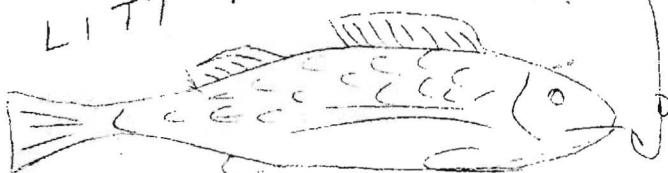
Abonnementspris pr. år kr. 8.-
U.S.A. \$ 1.50.

Sverre Dyrstad også i år med og driver etter makrellen. Fangstene opp til nå (17. mai) er heller små, 200 - 600 kg. pr. natt og det er ikke mye på over 100 garn og 5-6 timers kjøring av land. Men vannet er ennå for kaldt, bare sommeren kommer, kommer nok både makrellen og laksen. Dette var en liten orientering om fisket nå på våren. Så vil vi ønske alle en riktig god sommer med god fiskelykke og mange båtturer rundt i den fine skjærgården vår.

Regulering, fra side 4.

Komme på tale med ekspropriering av områdene, det skulle skje på frivillig basis. På den annen side er det neppe realistisk å tro at kommunen vil koste veier og dyrt kloakkanlegg, medmindre de overtar områdene som byggefelt. Innstillingen fra teknisk etat i Mandal lyder på at klargjøring av byggearéalene på Tregde og Farestad skal skje forholdsvis snart, men bygningstakten skal være lav, 4-5 nye hus pr. år, slik at det for Farestads vedkommende skal være fullt utbygd i 1990 med ca. 70 nye hus. Vann skal føres fram fra Dybavannet til Tregde og Skjernøy. Men dette blir dyrt. Bare vei, vann og kloakk vil her på øya komme på ca. kr. 50 000. I tillegg kommer tomteprisene og andre utgifter for en overhode kan begynne å bygge. På hvilke betingelser den gamle bebyggelse kan kople seg til dette, er ikke kjent ennå. Og så kan en spørre: Er vi tjent med en slik koncentrerter bebyggelse? Miljøet vil bli et helt annet og øya blir neppe den samme som før. Vi er ikke imot utvikling og har alltid gått inn for at de med tilknytning til øya skal få lov å bygge der. Men dette blir jo tross alt i en annen dimensjon. Den 31. mai skal det være et orienteringsmøte med grunneiere og interesserte, så får vi se hvordan stemningen er blandt disse.

LITT FISKEPRAT.

Om fisket er det ikke mye å skryte av. Seien holder seg ennå her og er nå fra 0,8 til 1 ½ kg. pr. stk. som er den beste og fineste størrelsen en kan få. Alle tiders til å lage seiebiff av eller koke seiesuppe på. Seien taes på rigde eller garn, helst på dypt vann, men den kommer vel snart opp på grunnen, når det blir varmere i vannet. Ellers begynte jo lakse- og blegefisket 1. mai. Har ikke hørt at noen har fått noen laks til denne tid, men det er tatt en del blege og ørret i slopsa og sättegarn. Beste fangster 6-7 stk. i garnet og vel 20 stk. i slopsa på natta. Fangstene er heller i overkant av de 2 siste årene, som har vært dårlige. Ellers er Kristian og

Arbeidet med kapellet går sin gang og er nå næsten fullført. Garderoben og ganga er blitt kledd med panelplater og det er lagt nytt belegg på gulvet, så det ser aldeles flott ut. Toalettene er ikke helt ferdige, så de kom ikke i bruk 17. mai. Kapellet er også blitt noe forandret utvendig. Inngangsdöra er nå satt rett inn fra enden, d.v.s. rett syd, og ny trapp er støpt. Den gamle er kuttet av til blomsterbedd. Kjøkkenet har fått en veldig ansiktsløfting. Det er satt opp benker og skap, så benke- og skapplassen er blitt mye større. Hele kjøkkenet er tapetsert med vinyltapet og dører og vinduer er blitt malt. Atskillig dugnadsarbeide er blitt utført, både av kvinner og menn.

Arbeidet ellers i ungdomsföringen går sin gang. Møteuken fra 1. - 6. mars hadde særlig god oppslutning. Så hadde Lars Högett fire dager fra den 15. mars som også召集et mye folk. Fredag 25. mars var det fest som Ungdomsgruppa stod for. Egentlig skulle vi ha hatt storesalen, mens siden det var begravelse samme dag, visste en ikke hvor mye folk det ville komme. Men lillesalen ble sprengfull + de 20 ssm var i kumtseen. Salen var pyntet med garn og andre fiskeredskaper og det ble servert reker. Ungdommene stod for alt sammen og gjorde et glimrende arbeide. Det var også de som stod for ledelse og under-

holdning. Taler var Frank Nilsen. Fredag 15. april var det ungdomsföringenens utlodning. Det var mange gevinstar og en tid i forveien hadde en del vært utstilt i en forretning i Mandal, hvor det også ble solgt lødd. Frammøtet på utlodningen var stort og resultatet var også rekordstort. Det kom inn over 10.000 kroner.

Menigheten hadde sin årlige fest söndag 1. mai. Det var en fin fest. Til stede var prost Stensager og res.kap. Hallingstad. Årsmeldingen som ble lest av formannen Sverre Dyrstad, kunne fortelle at i året som gikk hadde det vært 24 gudstjenester, to musikkandakter og en menighetsfest. Kr. 10.022 var det kommet inn i offer i kirken. Det hadde vært 272 nattverdsgjester, 5 barn var døpt, to fra menigheten var døde siste år. To Hardangerduker var gitt for bruk ved nattverd. "Min kirkebok" ble gitt til alle som fylte 4 år. Hallingstad talte til innledning og Stensager avsluttet. Ellers var det sang av Nora og Gerd Solveig. Det var også noen sanger av söndagsskolebarna. Begge prestene hadde også en samtale om nødenidlene, Guds ord, dåpen og nattverden.

Fredag 6. mai var det ungdomsföringenens vårfest. Storesalen var pent pyntet og menyen var komper. Taler var sogneprest Olav Gautestad.

Nå står etter sommeren for døren, og folk vil bli spredt noe rundt omkring. Men la oss hå vårt kapell i tankene og la oss takke og be for det som vi har fått lov til å ha i kapellet, og for den virksomhet som kommer.
God sommer.

REGULERING.

At det vil skje ganske store forandringer på Skjernøya i løpet av de neste 10-15 årene, er temmelig sikkert. Det sikttes da til iverksettelse av reguleringssplanen for Farestadområdene, som ble vedtatt for noen år siden. Det het den gang at det ikke ville

K.T. RYKKENS BERETNINGER - NYBYGGERLIV.

Fra forrige nr. Det hendte på denne måten. Far kunne ikke snakke et ord engelsk og han fryktet for at han ville komme ut i vanskeligheter på grunn av det. Hadde han visst hva Lars og jeg fant ut senere, ville det ikke ha skremt ham. Der var nemlig ingen folk å snakke til verken på engelsk eller noe annet språk, unntatt 4 menn som vi tilfeldigvis kom i kontakt med. Og en annen grunn til at han vanskelig kunne reise var at mor hadde født en liten pike dagen før vi fikk brevet fra onkel. Jeg sa til mor at jeg gjerne ville dra, men mor foltet det som om det var å sende meg rett i døden. Men jeg fortsatte å māse og forsikret henne om at hvis det var noen forskjell mellom min far og meg, så var det til min fordel, for på den tiden kunne jeg snakke litt engelsk. De gikk endelig med på at jeg kunne reise, men jeg måtte ta min 10 år gamle bror Lars med meg og vår utmerkede hund Watch. Mor fryktet indianerne og den gangen vi drog brøt hun nesten sammen og tok farvel med oss, for som hun trodde, siste gang. Far hadde saget av to stykker av en eikestamme ca. 18 tommer i diam. og boret hull i midten. Han laget til en aksel mellom begge hjulene og rigget til en kasse stor nok til to gutter. Det var ingen flott kjøredoning, men når oksene gikk tørnet hjulene og det var jo tross alt hovedsaken.

Så en morgen i begynnelsen av juni 1872 startet vi to gutter ut i nordvestlig retning, mot Benson, Minnesota, som lå ca. 30 miles borte. Det gikk raskt unna og mens de få folkene, som til da hadde slått seg ned ved Norway Lake, ennå holdt på å gni sövnen ut av öynene, passerte vi bebyggelsen, på vei mot Sunburg, som lå i utkanten av den hvite bosetning. - Vi nådde Benson ved solnedgang. Der var en håndfull sjantier, men vi så bare en eneste mann, som vi holdt oss borte fra, da vi ikke visste om vi kunne stole på ham eller ikke. Chippewaelva gikk stri, da det hadde regnet mye i mai måned. Vi slo leir ved elvebredden og håpet å finne en måte å komme over på neste morgen. Det så ikke lyst ut da der bare var en jernbanebru. Det hadde vært en grå dag og vi kunne lukte regn i luften. Mørke skyer tåret seg opp over horisonten i vest og nærmet seg raskt. Ved midnatt var uværet over oss. Regnet fosset ned og lyn flerret skyene. Vi var ute i åpent lende med ikke så mye som en busk til å beskytte oss mot elementenes raseri. Etter noen timer gav det seg, himmelen klarnet og stjernene blinket ned på to sökkvåte gutter. Søvn var det ikke tale om, så vi pratet bort tiden til himmelen i øst varslet at en ny dag var like rundt hjørnet, slik som jeg hadde hørt folk si om de gode tider som ville avløse den da herskende depressjon. -- Dagen kom etter en lang natt og vi begynte å se oss om etter en måte å krysse elvå på. Der syntes ingen annen vei enn å drive oksene ut i vannet og la dem selv finne veien over og vi spaserte over på jernbanebrua. Jeg visste at jeg kunne klare det, men det kom an på Lars. Han var bare 10 år stakkars, og jeg var 15. Jeg hadde nok mer mot enn styrke og det skulle jeg komme til å trange om en liten stund. Jeg fikk Lars til å følge et lite stykke ut på brua, men da han så ned i de hvirvlende vannmassene, mistet han motet og løp tilbake. Jeg forsøkte å løkke ham, men til ingen nytte. Jeg bestemte meg da til å ta ham med makt og bære ham over. Jeg fikk ham i armene og begynte. Men stakkars Lars ble helt desperat, sparket og hylte, men det hjalp ham lite. Men da fikk han tak i hånden min og beit kraftig til. Da måtte jeg gi opp. Hva skulle vi gjøre. Som dere husker var kjerra vår av tre og jeg regnet med at den ville flyte. Lars var villig til å sitte opp i, men jeg var redd den ville tippe over, så jeg foreslo at han skulle henge på sleip og det gikk han med på. Jeg drev oksene ut i elva og Lars tok tak i kjerra. Det gikk bra til de kom ut i midten hvor strømmen var stri. Der ble kjerra tatt av strømmen og gikk under, og Lars med den. Til og benene forsvant og jeg sa til meg selv: "Farvel bror" og løp opp på jernbanebrua for å være parat til å hjelpe hvis

Lars var der når vogna kom opp igjen. Så snart de var klar den verste strømmen kom vogna opp og Lars med den, og jeg var der for å hjelpe. Jeg fikk ham løs fra kjerra, men han var beivistlös. Jeg fryktet for at han hadde vært under vann for lenge, men jeg måtte gjøre hva jeg kunne for å redde min kjære bror. Da jeg var liten gutt over i Norge hadde jeg hørt at for å gjenopplive en som hadde vært lenge under vann skulle en holde hodet ned og rulle dem fram og tilbake samtidig som en trykket dem litt på magen. Dette gjorde jeg og etter en stund kom vannet fossende ut munnen på ham. Dette gav meg mot og om en stund kom han til seg igjen. Da vi ikke følte bra noen av oss, stanset vi ved elvebredden et par timer for å hvile ut, og så startet vi på nytt. -- Vi travet i vei og nådde Pomme de Terre-elven om kvelden. Her kamperte vi under mer gunstige forhold enn ved Chippewa River. Det regnet ikke og klærne hadde tørket litt i dagens løp, så den natten som vi en times tid. Tidlig neste dag var vi klar til å krysse elva. Vannet nådde meg til under armen, men det var nesten ingen ström. Jeg satte Lars på ryggen til en av oksene og fikk ham tørr over. To miles videre lå Morris, en liten by ned et halvt dusin hytter. Straks ved stien lå en bygning som så ut som et hønsehus. Men det var nok et hus likevel, for ut kom en gammel mann. Da han fikk øye på oss stirret han som om han ikke hadde sett folk før, og satte i å le så vi trodde mannen var gal. Vi skynte oss forbi uten å snakke til ham. Helt til da hadde jeg synes at vår kjøredoning var o.k., men etter å ha blitt ledd ut på den måten kom jeg på andre tanker. Det var hardt å være så fattig at en måtte bruke ting som så latterlig ut i andre folks øyne. Jeg følte meg såret og bestemte meg til å bli kvitt vogna, og det gjorde jeg ved å late som om oksene ble ustyrlige og kjørte utfør veien. Det sa krasj og det var slutten på vogna vår. Jeg fant snart ut at jeg hadde oppført meg dårlig, for nå måtte Lars sitte på ryggen til en av oksene, og når han ble altfor trett måtte jeg gå ved siden og passe på at han ikke falt av. Jeg fortalte aldri Lars at jeg hadde gjort det med vilje, da jeg følte meg temmelig skamfull over min oppførsel.

Avsl. i neste nr.

HILSEN FRA LAGUNA BEACH.

Jeg har hatt den glede å motta Skjernöypostens vinternummer med "Vinteren anno 1977", og en henvendelse til leserne om å støtte bladet med innsendelser. Dersom det kan interessere vil jeg skrive litt om vinteren anno 1977 i Syd-California. -- Den var så forskjellig fra vinteren på Skjernöya som det er mulig å være, angående værforhold. Snøfall har jeg bare sett en gang i de 32 år jeg har bodd her, nemlig i året 1947. Da falt det litt snø, men her ved kysten smelte den før den kom ned. Derimot i bakken bak huset ble det liggende ca. 4" snø fra 500 fot og oppover til toppen i 1000 fot over havet. Her ved huset, som jeg heltopp hadde bygd, var det blitt litt vann igjen i en hulbåre som det ble en ishinne på.

1976-77 var det jevnt varmt og fint solskinn utover høsten og fram til årsskiftet. Men bare altfor lite regn. Regntiden varer fra oktober til slutten av april. Normalt faller det ca. 11 tommer regn, men i år uteble dette for en stor del. Det samme var tilfelle med hele staten California. Fra San Francisco og nordover var tørken verst. I alminnelighet faller det store mengder snø i fjellene. Om våren smelter den og fyller innsjøer og vannbasenger som om sommeren brukes til irrigasjon av jordbruksområdet. I år uteble snøen også. Det ble bare noen få tommer hvor den alminnelig er 12-15 fot dyp. Følgen er at over hele staten er vannbruket blitt rasjonert. Her i syd er forbudet mindre da vi får store mengder vann fra Colorado-elven innført. Den har hittil fått vann nok. En del av vår vannforsyning kommer fra Nord-California, det er det satt stopp for. Min have er fremdeles grønn og blomstrende. Hvorledes det blir framover er et spørsmål som

ikke kan besvares. Nå på våren har vi fått litt mer regn, men ikke på langt nær nok til å dekke behovet.

Men været da ellers? Ja det er solskinn nesten hver dag og en temperatur som ligner en norsk sommerdag. Badestrendene er fulle av folk som soler seg, mens frøskemenn og kvinner svømmer i sine gummidrakter og dykker etter Abaloni og fisk. Abaloni er et skjell med stor fot som den suger seg fast til fjellbunnen med og bruker til å bevege seg med fra sted til sted. Den produserer perler iblandt, men er mest kjent som en delikatesse, når foten skjæres i skiver og bankes mør, stekes og serveres til middag. Den gir oss også perlemor. Caill. kysten har mange av dem. Frøskemennene dykker helt ned til 100 ft. (ca. 34 m.) for å finne dem. I små mengder kan de finnes inne ved land langs hele kysten. --- Fra november kan jeg sitte i vinduet mitt og se gråhvalen på sin årlige vandring fra Polarhavet ned til den Mexikanske kyst, hvor den gir fødsel til sine unger og pares før neste års fart fram og tilbake. Fra februar til april kan vi iaktta dens fart tilbake til Polarhavet. Da hender det at vi ser moroen sammen med en eller to unger, som svømmer av alle krefter for å følge med på farten. Mødrene dykker, men kommer alltid opp i nærbeten av barnet sitt. Selkund og porpoises (niser tror jeg vi kalte dem hjemme) er her også mange av. "På denne delen av Stillehavet" kan benevnelsen være berettiget. Kommer man lenger nordover, nord for San Fransisco blir vindene i "The Roaring Forties"-ganske sterke, noe man kan se av trevekstene langs kysten. De holder alle mot syd. Lenger syd kommer man inn i de tropiske orkanstræk. Her er vær og vind for det meste behagelig. Stormer skjeldne. Klimatisk sett er det vanskelig å finne et bedre sted på jorden. ---- Med hjertelig hilsen til alle venner og bekjente blandt Skjernøy-postens lesere.

J.A.B.

OM GODE NABOER OG SÅDANT MERE.

Mens snø og vinterstormer herjet som verst både på Skjernøy og her i Oslo løste vi i LINDESNES om en nabokrangel fra en gate på Malmö og var havnet i byretten i Mandal. Vi har alltid trodd at Mandal var en fredelig og idyllisk by hvor menneskene levet sammen i fred og fordragelighet året rundt, og så viser det seg at det nok ikke er bare idyll der i byen heller. To eldre damer på henholdsvis 51 og 83 år har i årevis kjeklet som hund og katt om noen brödsmuler som den yngste i sin fuglevennlighet har strødd utenfor sitt hus. Men noen av smulene er falt utenfor den eldre damens dør og vakt hennes og nøens naboers forargelse. Det fremgår av referatet fra rettssaken at damene inntil 3. aug. i fjor sommer vesentlig hadde bruktt skjeldsord som argumenter i sin krangel, inntil de altså denne varme sommerdag hadde begynt å bruke feiebrett og kost samt en stor piasavakost som mere håndfaste våpen. Heldigvis ble ingen av dem såret under kampen.

Saken var ikke av store dimensjoner, men retten var satt med dommer, anklager og forsvarer samt flere vitner blandt naboen. Men hovedrollene i skuespillet, småfugler, noen små mus, en rotte og et par mäiser var ikke tilstede i retten, men de var da heller ikke innkaldt. Antagelig holdt de seg skjult under takstein og nede i kjellerne hvor de lyttet på radio og fulgte prosedyren med sine museører. De var nok reddet både for politi, feiekoster og støvebrett, men allermest reddet var de for eldre damer, især hun på over 80. Det er ikke hyggelig verken for en stakkars spurv eller en liten husmus å bli stevet for retten og attpå til kanskje risikere å bli avbilst og kommet i avisens. Ja, hyem vet? Kanskje hadde de kommet på skjermen i dagsrevyen også? Å nei, en fin liten husmus ville nok holde seg for god til å oppstre i underholdningsavdelingen på Marienlyst. -- Blandt de stumme vitner var det fremlagt en lukket

konvolutt med noen potetrester, brød og kakesmuler, så her var det ikke noe som skulle skjules. Den 83 årige damen fortalte at hun - når motparten brukte seg som verst - pleide å synge "Jeg har båret lerkens vinger" for å overdøve den andre, som altså ikke sang, men var blitt hört likevel. Hadde vi vært en av nabøene ville vi ha oppmuntret henne til å synge f.eks. "Liden ekorn sad på en gren så glad, pusset snuten sin med en labb så fin". Men hun hadde kanskje glemt sine barndoms sanger enda hun er den yngste av de to. Det er tydelig at hun gjennom sitt 51 årige liv alltid har vært en stor fuglevenn. Særlig har småfuglene ligget hennes hjerte nær og hun har heller ikke sett skjevt til at en sulten mus i ny og ne snappet til seg en liten bit nøkkelost blandt brödsmulene. Godenaboer blandt vitnene hevder at de har sett både rotter og mus forsyne seg av smulene i gaten i beste forståelse med småfuglene, den rene idyll som minner oss om lammet og ulven som gresser sammen i bibelhistorien og utveksler meninger om menneskenes dårskap. Akk ja! Må det være tillatt for en utenforstående å gi den fuglevennlige damen et godt råd? Få tak i et fuglebrett og slå det opp på veggen, men dog så högt at ikke en mus får anledning til å stjele et stykke gaudaost mellom brödsmulene. Men husk - såk endelig myndighetene om byggetillatelse på forhånd, så det ikke blir en ny retts-sak i Mandal. !

Vilhelm Lund.

ARBEIDSBESTEMMELSER 1870

Må overholdes av personalet.

- I Gudsfrukt, renslighet og punktlighet er forutsetninger for en ordentlig forretning.
- II Personalet behøver nå bare være til stede på hverdager mellom kl. 6 om morgen og 6 om ettermiddagen. Søndagen tjener til kirkegang. Hver morgen er det et kort bønnemøte på kontoret.
- III Det ventes at enhver yter overtidsarbeid dersom forretnings-gangen krever det.
- IV Fungsjonærer med den höyeste tjenestealder er ansvarlig for kontorets renhold. Alle læregutter og juniorer melder sig hos ham 40 minutter før bønnen og står til disposisjon også etter kontortidens slutt.
- V Enkel påkledning er foreskrevet. Personalet må ikke opptre i lysse skinnende farver og må bare bruke ordentlige strømper. Kalosjér og frakker må ingen ha på sig på kontoret, idet personalet har en ovn til disposisjon. Utdatt når det er dårlig vær, er halsskjjerf og hatter tillatt. Dessuten anbefales personalet om vinteren å bringe med 2 kilo kull pr. dag pr. person.
- VI Det er forbudt å snakke i kontortiden. En funksjonær som røker sigarer, nyter alkohol i enhver form, besøker biljardsalonger og politiske lokaler, gir foranledning til å trekke hans ære, sinne-lag, reftskaffenhet og redelighet i tvil.
- VII Det er tillatt å innta føde mellom kl. li. 30 og 12.00. Men arbeidet må ikke innstilles av den grunn.
- VIII Kundene og medlemmene av bedriftsledelsen må møtes med ærbödig-het og beskjedenhet.
- IX Hvert medlem av personalet har plikt til å sørge for bevaring av sin helse. I sykdomstilfelle innstilles lønnsutbetaling. Det anbefales derfor på det sterkeste at enhver av sin lønn legger en pen sum til side for slike sykdomstilfeller og også for de gamle dager for at han ikke faller alménheten til byrde når han ikke lenger kan arbeide eller hans arbeidskraft er svekket.

Det kan tenkes at dette ikke ville godtaes pr. i dag.

SMÅNYTT FRA ØYA.

Etter mange år uten flaggstang ved Dyrstad gamle skolehus, vaier etter flagget der på ny flaggstang. Et fint syn med det norske flagget mellom gran og bjørk 17. mai. Ellers er det kommet ny pipe og ovn i den gamle skolestua, så til 100-års jubileet skal ingen fryse.

Dyrstad skolehus kan feire sitt 100-års jubileum i år. I den anledning blir det samling ved skolehuset søndag 31. juli kl. 14.00. Vi ber alle interesserte legge merke til dagen og kikkleslettet. Mat og kaffe medtaes, pus blir å få kjøpt. Det blir lek og underholdning for store og små. Benytt anledningen til å treffe venner og kjente. Vi håper på god oppslutning og godt vær ved merking av 100-års jubileet.

Styret - komiteen.

Nye telefoner på øya. Solveig og John Abrahamsen, 68511, Vigdis og Georg Walwick, 68636.

Gjøken ble hørt her ute for første gang i år den 6. mai. Også terna var tidlig ute i år og ble sett de siste dagene av april.

At kronens verdi har falt og velstanden økt før vi et bevis for når vi hører at huset til avdøde Martin Mørtsensen, Skjernöysund, med gård, er blitt solgt for kr. 310 000 + omkostninger. Huset er jo ikke i den aller beste stand og det må nok atskillige tusen til for å fikse det opp. Den nye eieren er Jens Haugland fra Mandal.

Svein Berge har, sammen med sin kone Marit og deres to barn Merete og Øystein, flyttet inn i deres nye hus på hans foreldres eiendom på Ytre Farestad. Det ligger prektig til ved innløpet til Ystevåga og blir Norges sørligste hus. Vi gratulerer og ønsker dem velkommen som nye Skjernøyborgere.

Det er ellers på Dyrstad det er planer om nybygging nå, idet 2 tomter er lagt ut på Kristian Anensens eiendom. Det er visst i store trekk i orden. Innkjørsel

blir fra Svinehaven, et par hundre meter innover.

Rettelse. Vi skrev i forrige nr. at omsetningen ved Skjernøy Handelslag vår på 533 000. Det skulle være 633 000. Men også dette ligger noe lavt til å sikre en tilfredsstillende økonomi. Så vi oppfordrer både fastboende og sommertilbodd til å benytte nærbutikken, så den ikke blir borte.

Konfirmanter fra Skjernøy i mai i år var Birger Gunaersen og Sverre Gunnar Syvertsen, Ytre Farestad, Jarl Pedersen, Nedre Farestad, Jan Atle Abrahamsen, Valvik og Tom Inge Dyrstad, Dyrstad. Vi gratulerer dem alle og ønsker dem en lys framtid.

Vi gratulerer Kirsten Syvertsen som fyller 70 år 9/6 og vi vil likeledes gratulere Alette Syvertsen som fyller 70 år 16/7.

En gutt til Kirsten og Reidar Jenssen den 5. april. Vi gratulerer hjerteligst.

Årets söndagsskoletur ble avviklet søndag den 22. mai i et strålende vær. Turen gikk til Skogtun i Öyslebø og der var som vanlig veldig stor oppslutning.

In memoriam.

Det kom som et sjokk på oss alle da vi fikk høre at John Bø Wilhelmsen døde plutselig den 22. mars, 58 år gammel. Han hadde følt seg helt frisk og vært på sjøen samme dag og kom hjem til porten og segnet om. Så lite vet vi altså. Det er saft og trist for hans etterlatte og miste sin mann og far så og si i sin beste alder. John var et kjært menneske her på øya, alltid snild og grei og sa aldri nei når han ble spurta om noe. Det var en mann en kunne stole på og han hadde derfor alle som venner og det vil merkes på øya at han er borte. Nesten alle på øya fikk følge ham til begravelsen.

Vi lyser fred over hans minne.

Det ble i høst startet frivillig renovasjon ute på øya. Til å begynne med var det tömming en gang hver 14. dag. Dette er fra i vår utvidet til en gang i uka. Det er opp til nå 27 husstander som er med på ordningen, men en regner med at flere vil komme til etter hvert. Ordningen fungerer greit og prisen er kr. 6.- pr. tömming.

Skjernøyfolket de vil fare. I høst da det engelske pundet stod svært lavt i forhold til norske kroner reiste noen over til England på "shopping-tur". Hvorykt fortyneosten var så stor, skal vi ikke uttale oss om, men at de hadde en interessant og hyggelig tur, det tror vi så gjerne.

Nå er det U.S.A. som har vært målet. For en tid siden var Guttorm Jenssen og frue en tur over. Og nå, for et par uker siden, kom Andreas og Alfilld Dyrstad tilbake fra en tur over there...

Det har vært forholdsvis bra med blege i år. Særlig fra begynnelsen fikk de ganske godt på garn og i slopsa. Som den store sensasjon må nevnes at Harry Bentzen fikk en laks på 13 kg. på et blegegarn på Bådevika. Litt av en fangst. Ellers har Herman Syvertsen fått et par fine laks i kilerot ved Fiskodden ved Ryvingen. Skal vi ta det som et tegn på at det kan bli et bra laksefiske i år?

Også drivgarnsfisket etter makrell har tatt seg opp. Sverre Dyrstad og Kristian Arendsen, som fisker med en Mandalssköyte, hadde pr. 1/6 ca. 15 tonn.

På R/K "Hjelm Waage" er ansatt en ny Skjernøymann i det Eilif Christensen skal begynne der den 15. juni. Jobben på rednings-skøyten er etterhvert blitt ganske attraktive da de har ganske mye fritid, 2 måneder tjeneste og 1 måned fri + at de som er fra øya kan være ganske mye hjemme da skøyta er stasjonert her.

Skjernöymarsjen vil i år bli den 28. august. Det vil også denne gang bli start fra Vassmyra Ungdomsskole, men den korte løypa vil bli lagt noe om og også den vil gå ut til Skjernøya, til Dyrstad skolehus.

Det var en sur og kald vår, hele mars, april og fram til den 16. mai. Da komomslaget til nydelig sommervær. Men det er bare det at med sommerværet begynner tørketida og vi har ikke hatt en regndråpe de siste 3 ukene. Det er ingen fare ennå, men skal det gå over i full sommertørke nå, da kan det bli ille. I fjor hadde vi normalt vært opp til St. Hans og alle rusker hvordan den sommeren utviklet seg. Så ille håper vi ikke det skal bli i år.

Noe av resultatet av tørkesommeren i fjor var at mye av lyngå døde. Det er også en del trær og busker som ikke greide påkjenningen.

Så er sommeren på oss, og med den turiststrømmen og båtene. Vi ønsker turistene velkommen til øya vår. Det er et flerlig sted å feriere og vi har også så god plass at enhver kan finne sin egen fredede plett. Vi har en variert natur fra "høyfjell" til lune viker. Mange vil dra på båtturer rundt i skjærgården. Vi vil komme ned en liten anmodning: Vis respekt for sjøen, selv en sommerdag. Og frem for alt, vis båtvett! Det siste gjelder særlig den yngre garde. En båt skal være et fremkomstmiddel, ikke et leketøy!

Og med disse små før-sommerlige betrakninger ønsker vi alle våre lesere, hvor enn de måtte befinne seg, en riktig god sommer!

ooooOoooo